

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 26.3.2013
COM(2013) 147 final

2013/0080 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci
łączności elektronicznej**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2013) 73 final}

{SWD(2013) 74 final}

UZASADNIENIE

W niniejszym uzasadnieniu przedstawiono wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej.

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1. Cele wniosku

Rozporządzenie będące przedmiotem wniosku ma na celu zmniejszenie kosztów i zwiększenie wydajności procesu wdrażania infrastruktury szybkich sieci łączności elektronicznej poprzez rozszerzenie stosowanych obecnie najlepszych praktyk na całą UE, zapewniając tym samym poprawę warunków tworzenia i funkcjonowania rynku wewnętrznego w obszarze wspierającym rozwój prawie wszystkich sektorów gospodarki.

Panuje ogólna zgoda co do tego, że największy udział w ogólnych kosztach wdrażania sieci mają roboty inżynieryjno-budowlane¹, niezależnie od zastosowanej technologii, przy czym dla niektórych technologii udział ten wynosi aż 80 %.

Określenie bezpośrednio stosowanych praw i obowiązków mających zastosowanie do poszczególnych etapów wdrażania infrastruktury może doprowadzić do istotnej redukcji kosztów. Przeszkody na drodze do inwestycji i wejścia na rynek można zmniejszyć poprzez umożliwienie intensywniejszego wykorzystania istniejącej infrastruktury fizycznej, lepszą współpracę w zakresie planowania prac inżynieryjno-budowlanych, usprawnienie procedur udzielania zezwoleń oraz usunięcie przeszkód na drodze do zapewniania infrastruktury wewnątrzbudynkowej przystosowanej do szybkich połączeń.

Niniejsza inicjatywa odnosi się zatem do czterech najważniejszych problematycznych obszarów, którymi są: (1) nieefektywne rozwiązania lub wąskie gardła dotyczące użytkowania istniejącej infrastruktury fizycznej (np. przewodów, kanałów kablowych, studzienek, szafek ulicznych, słupów, masztów, anten, słupów kratowych i innych pomocniczych elementów infrastruktury), (2) wąskie gardła dotyczące wspólnej rozbudowy infrastruktury, (3) nieefektywne rozwiązania dotyczące udzielania zezwoleń administracyjnych i wreszcie (4) wąskie gardła dotyczące zapewniania infrastruktury wewnątrzbudynkowej.

Ponieważ każdy obszar problematyczny jest związany z określonym etapem procesu wprowadzania sieci szerokopasmowych, łączne rozwiązywanie tych problemów pozwoli na uzyskanie spójnych i wzajemnie wzmacniających się działań. Wyniki jednego z badań wskazują, że w przypadku podjęcia środków pozwalających na rozwiązanie ww. problemów do 2020 r. potencjalne oszczędności wydatków kapitałowych dla operatorów wyniosłyby ok. 20-30 % całkowitych kosztów inwestycji², czyli nawet 63 mld EUR³.

¹ Analysys Mason, 2008, Analysys Mason 2012, WIK, 2008.

² Analysys Mason, 2012 r. Szacunki te opierają się na następujących założeniach: 25 % wdrażania sieci ma miejsce w istniejących kanałach, co dla tej części generuje oszczędność wydatków kapitałowych na poziomie 75 %; 10 % wdrażania stanowi podłączenie nowych osiedli mieszkaniowych do sieci; prowadzone jest również wspólne wdrażanie wraz z innymi operatorami/przedsiębiorstwami użyteczności publicznej, co daje oszczędności 15-60 %; 5 % wdrażania stanowi podłączenie do sieci budynków wielorodzinnych z istniejącym okablowaniem, co daje oszczędność 20-60 %. Ponadto wystąpią również korzyści społeczne, ekologiczne i gospodarcze.

³ Dane szacunkowe opierają się na scenariuszu inwestycyjnym obliczonym w ramach szczegółowego badania przeprowadzonego przez Analysys Mason i Tech4i2 („Socjoekonomiczne skutki łączy

Aby maksymalnie zwiększyć synergii pomiędzy sieciami, rozporządzenie skierowane jest nie tylko do dostawców sieci łączności elektronicznej, ale również do właścicieli infrastruktury fizycznej, takiej jak sieci elektroenergetyczne, gazowe, wodociągowe, kanalizacyjne, grzewcze i transportowe, w których można umieścić elementy sieci łączności elektronicznej.

1.2. Kontekst ogólny

Zgodnie ze sprawozdaniem na temat jednolitego rynku z 2010 r.⁴ rynek usług i infrastruktury telekomunikacyjnej w UE jest nadal bardzo podzielony według granic krajowych. W jednym z ostatnich sprawozdań na temat kosztów fragmentacji europejskiego rynku łączności elektronicznej⁵ wykazano, że niewykorzystany potencjał jednolitego rynku odpowiada rocznie kwocie równej 0,9 % PKB, czyli 110 miliardom euro.

Szybka infrastruktura szerokopasmowa stanowi podstawę jednolitego rynku cyfrowego i jest warunkiem uzyskania konkurencyjności w skali światowej, np. w dziedzinie w handlu elektronicznego. Jak stwierdzono w komunikacie dotyczącym Aktu o jednolitym rynku II⁶, wzrost nasycenia rynku łączami szerokopasmowymi o 10 % może przynieść roczny wzrost PKB rzędu 1–1,5 %, a także wzrost wydajności pracy o 1,5 %⁷, a innowacje w przedsiębiorstwach, których źródłem są sieci szerokopasmowe, mogą przyczynić się do wzrostu zatrudnienia, generując potencjalnie 2 mln dodatkowych miejsc pracy do 2020 r.⁸

Znacząca część tego niewykorzystanego potencjału znajduje się na poziomie infrastruktury sieciowej: zróżnicowane podejścia prawne do rozpowszechniania sieci podwyższają koszt dostępu do rynków krajowych, uniemożliwiają wykorzystywanie ekonomii skali na poziomie usług i sprzętu oraz utrudniają rozwój innowacyjnych usług, które mogłyby się pojawić w bardzo szybkich sieciach funkcjonujących bez przeszkód między granicami. Chociaż wdrażanie sieci dostępu często ma związek z przepisami i procedurami stosowanymi na szczeblu lokalnym, takie środki, w tym lokalne prawodawstwo wtórne, mogą pośrednio wpływać na swobodę świadczenia usług i uzasadniać interwencję ze strony Unii⁹. Ponadto na

szerokopasmowych”, 2013). W badaniu tym zawarto prognozę, zgodnie z którą cele Europejskiej agendy cyfrowej w zakresie łączy szerokopasmowych zostaną zrealizowane tylko w przypadku poczynienia inwestycji w sieci dostępu nowej generacji na poziomie 211 mld EUR. Aby uzyskać potencjalne oszczędności, dane procentowe odniesiono do tej kwoty.

⁴ „A New Strategy for the Single Market” (Nowa strategia dla jednolitego rynku) – sprawozdanie Mario Montiego dla Przewodniczącego Komisji Europejskiej z dnia 9 maja 2010 r.

⁵ „Steps Towards a Truly Internal Market for E-communications in the Run-up to 2020” (Kroki w kierunku rzeczywistego wewnętrznego rynku łączności elektronicznej w okresie do 2020 r.), Ecorys, TU Delft i TNO, dokument wydany w lutym 2012 r.

⁶ (COM (2012) 573).

⁷ Booz & Company, „Maximising the impact of Digitalisation” (Maksymalne zwiększenie wpływu cyfryzacji) 2012 r.

⁸ Szacunki Komisji oparte na badaniach krajowych (Liebenau, J., Atkinson, R., Karrberg, P., Castro, D. oraz Ezell, S., 2009, „The UK Digital Road to Recovery” (Cyfrowa droga Zjednoczonego Królestwa do naprawy gospodarczej); . Katz R.L. et al , 2009, „The Impact of Broadband on Jobs and the German Economy” (Wpływ łączy szerokopasmowych na zatrudnienie w gospodarce niemieckiej).

⁹ Trybunał Sprawiedliwości przypomniał w sprawie De Coster (C-17/00, [2001] Rec. s. I-9445, nr 37), że wszelkie lokalne prawodawstwo wtórne mające wpływ na swobodę świadczenia usług musi być zgodne z zasadą proporcjonalności. Na tym samym przykładzie anten satelitarnych Komisja podkreśliła w swoim komunikacie na temat ogólnego stosowania zasad swobodnego przepływu towarów i usług – art. 28 i 49 – w odniesieniu do anten satelitarnych (COM(2001) 351 wersja ostateczna), że chociaż każde państwo członkowskie jest odpowiedzialne za ustanowienie warunków, które muszą być spełnione w danym wewnętrznym systemie prawnym w odniesieniu do montażu i używania anten satelitarnych, to niektóre przepisy krajowe mogą nadal mieć wpływ na to, co można odbierać. Dlatego w sposób pośredni takie przepisy mają wpływ na dystrybucję szerokiego zakresu usług przesyłanych drogą satelitarną, które już ze względu na swój charakter przekraczają granice krajów – takich jak sygnał

podstawie art. 114 TFUE Unia ustanowiła już uwolnienie dostępu do lokalnej pętli abonenckiej w celu wspierania wdrażania lokalnej infrastruktury sieciowej¹⁰.

Unia nie może sobie pozwolić na pozostawienie obywateli i przedsiębiorstw poza zasięgiem takiej infrastruktury i zobowiązała się do realizacji ambitnych celów w zakresie łączności szerokopasmowych, określonych w Europejskiej agendzie cyfrowej: do 2103 r. wszyscy Europejczycy mają mieć dostęp do podstawowych połączeń szerokopasmowych, a do 2020 r. (i) wszyscy Europejczycy mają mieć dostęp do połączeń o przepustowości przekraczającej 30 Mb/s i (ii) przynajmniej 50 % europejskich gospodarstw domowych ma mieć dostęp do połączeń o przepustowości przekraczającej 100 Mb/s. Cele te zostaną osiągnięte tylko wtedy, jeżeli w całej UE zostaną zmniejszone koszty rozbudowy infrastruktury.

1.3. Kontekst polityczny

Europejska agenda cyfrowa jest inicjatywą przewodnią w ramach strategii Europa 2020, której celem jest uzyskanie trwałych korzyści ekonomicznych i społecznych z jednolitego rynku cyfrowego w oparciu o szybki i bardzo szybki internet i interoperacyjne aplikacje.

W agendzie określono w szczególności, że konieczne jest obniżenie kosztów wprowadzania dostępu szerokopasmowego na całym terytorium Unii, w tym poprzez stosowne planowanie i koordynację oraz zmniejszanie obciążeń administracyjnych¹¹.

Rada Europejska na posiedzeniu w dniach 1 i 2 marca 2012 r. wezwała do podjęcia działań na szczeblu unijnym w celu zapewnienia większego zasięgu dostępu szerokopasmowego, w tym poprzez zmniejszenie kosztów infrastruktury szerokopasmowej o dużej przepustowości¹².

W komunikacie „Akt o jednolitym rynku II: Razem na rzecz nowego wzrostu gospodarczego” zidentyfikowano tę inicjatywę jako jedno z 12 działań głównych, które pobudzą wzrost gospodarczy i wzrost zatrudnienia, zwiększą zaufanie do jednolitego rynku i umożliwią wywarcie realnego wpływu na gospodarkę¹³. W Akcie o jednolitym rynku II przyjęcie wniosku Komisji przewidziano na pierwszy kwartał 2013 r. Rada Europejska na posiedzeniu w dniach 13 i 14 grudnia 2012 r. wezwała Komisję do przedstawienia wszystkich kluczowych wniosków do wiosny 2013 r.¹⁴

telewizyjny i radiowy wraz z usługami interaktywnymi („usługi społeczeństwa informacyjnego”). Takie środki krajowe muszą więc spełniać podstawowe zasady Traktatu, w tym dotyczące swobodnego przepływu towarów oraz swobody świadczenia usług na jednolitym rynku.

¹⁰ Rozporządzenie (WE) nr 2887/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. w sprawie uwolnionego dostępu do pętli lokalnej, Dz.U. L 336 z 30.12.2000, s. 4.

¹¹ Europejska agenda cyfrowa – Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, COM(2010)245 z 19.5.2010, w szczególności sekcja 2.4.1.

¹² Wnioski Rady Europejskiej z 1 i 2 marca 2012 r., EUCO 4/2/12, <http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/12/st00/st000004-re02.en12.pdf>, poz. 15.

¹³ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, COM(2012)573 z 3.10.2012, działanie główne 9.

¹⁴ Wnioski Rady Europejskiej z 13 i 14 grudnia 2013 r., EUCO 205/12, http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_Data/docs/pressdata/en/ec/134353.pdf, poz. 17.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

2.1. Konsultacje publiczne z zainteresowanymi stronami

Służby Komisji przeprowadziły konsultacje społeczne w dniach od 27 kwietnia do 20 lipca 2012 r., zapraszając zainteresowane strony do przedłożenia swoich opinii na temat pięciu zestawów pytań obejmujących cały przebieg procesu wdrażania sieci, od etapu planowania po podłączenie użytkowników końcowych¹⁵.

Otrzymano ponad sto pisemnych odpowiedzi nadesłanych przez różnego rodzaju zainteresowane strony z 26 krajów z całej UE i EFTA. Najliczniejsze kategorie respondentów obejmowały dostawców usług łączności elektronicznej (27) i ich stowarzyszenia branżowe (14), a także organy publiczne, w tym władze centralne (22, w tym 6 krajowych organów regulacyjnych) i lokalne (9). Inne przedsiębiorstwa użyteczności publicznej (7) przekazały swoje uwagi głównie za pośrednictwem stowarzyszeń branżowych. Otrzymano także odpowiedzi od producentów sprzętu (5) oraz stowarzyszeń branżowych z zakresu inżynierii i ICT (6).

Na ogół respondenci z zadowoleniem przyjęli zamiar wprowadzenia przez Komisję inicjatywy w zakresie zmniejszenia kosztów prac inżynieryjno-budowlanych związanych z rozpowszechnianiem dostępu szerokopasmowego na całym obszarze jednolitego rynku. Większość respondentów potwierdziła istnienie nieefektywnych rozwiązań i wąskich gardeł, a także potwierdziła możliwości zmniejszenia kosztów. Zainteresowane podmioty wyraźnie potwierdziły istniejące problemy i potrzebę podjęcia działań. Zaproponowano kilka rozwiązań, z których niektóre były bardzo ambitne, a inne bardziej umiarkowane.

Oprócz konsultacji społecznych służby Komisji utworzyły internetową platformę dyskusyjną służącą do zbierania pomysłów pochodzących od zainteresowanych stron¹⁶.

Służby Komisji utrzymują regularne kontakty z najważniejszymi zainteresowanymi stronami, zarówno publicznymi, jak i prywatnymi, we wszystkich zaangażowanych sektorach.

2.2 Badania i inne źródła informacji

Służby Komisji zleciły wykonanie dwóch badań: przez Deloitte, na temat praktyk zmniejszania kosztów w odniesieniu do rozpowszechniania pasywnej infrastruktury szerokopasmowej¹⁷, oraz przez Analysys Mason, na potrzeby oceny skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi¹⁸.

Ponadto służby Komisji wykorzystały też dodatkowe źródła informacji, badania i najlepsze praktyki krajowe (w tym z Niemiec, Hiszpanii, Francji, Włoch, Litwy, Niderlandów, Polski, Portugalii, Słowenii, Szwecji i Zjednoczonego Królestwa)¹⁹. Odpowiednie służby Komisji zebrały również szczegółowe informacje za pośrednictwem krajowych organów regulacyjnych.

¹⁵ Sprawozdanie z wyników konsultacji społecznych stanowi część sprawozdania z oceny skutków, które zostało załączone do niniejszego wniosku (załącznik I do sprawozdania).

¹⁶ Zob. <http://daa.ec.europa.eu/content/special/crowdsourcing>.

¹⁷ Sprawozdanie bazujące na badaniu przeprowadzonym przez Deloitte, prównane dodatkowo z innymi źródłami, stanowi część sprawozdania z oceny skutków, które zostało załączone do niniejszego wniosku (załącznik II do sprawozdania).

¹⁸ Sprawozdanie to stanowi część sprawozdania z oceny skutków, które zostało załączone do niniejszego wniosku (załącznik III do sprawozdania).

¹⁹ Pełna lista tych źródeł znajduje się w bibliografii zamieszczonej w sprawozdaniu z oceny skutków.

2.3 Ocena skutków rozporządzenia będącego przedmiotem wniosku

Służby Komisji przeprowadziły ocenę skutków²⁰. Do dalszej analizy wybrano cztery warianty strategiczne:

Wariant 1: Dotychczasowy scenariusz postępowania: utrzymanie aktualnego podejścia zakładającego monitorowanie, egzekwowanie przepisów i publikowanie wytycznych.

Wariant 2: Wspieranie zwiększania wydajności w sektorze telekomunikacji: zalecenia dotyczące środków zmierzających do spójniejszego i bardziej zharmonizowanego stosowania ram prawnych dotyczących łączności elektronicznej przez krajowe organy regulacyjne.

Wariant 3: Umożliwienie zwiększenia wydajności między sektorami: wniosek dotyczący rozporządzenia mającego na celu uwolnienie potencjału współpracy międzysektorowej (dwa podwarianty, odpowiednio 3a i 3b, przewidują tylko rozporządzenie lub kombinację rozporządzenia i zalecenia).

Wariant 4: Obowiązkowe zwiększenie efektywności: wniosek dotyczący aktu prawnego uzupełniającego istniejące ramy prawne, który ustanawiałby środki wykraczające poza wariant 3, takie jak atlasy infrastruktury, dostęp do infrastruktury zorientowany kosztowo, upoważniona współpraca w zakresie prac inżyniersko-budowlanych nawet w przypadku braku finansowania ze środków publicznych oraz instalacja infrastruktury przystosowanej do szybkich połączeń także w starych budynkach.

Analiza wariantów skupiła się przede wszystkim na kosztach i korzyściach dla bezpośrednio zainteresowanych stron, oczekiwanych skutkach dla inwestycji w sieci i dla procesu rozpowszechniania dostępu szerokopasmowego oraz na szerszej analizie makroekonomicznej skutków dla konsumentów, rozwoju gospodarczego, konkurencyjności i jednolitego rynku.

W sprawozdaniu z oceny skutków stwierdzono, że wariant 3a jest najlepszy ze względu na swoją skuteczność w odniesieniu do zidentyfikowanych celów, korzystną ocenę kosztów i korzyści oraz wydajność i spójność z ogólnymi celami strategicznymi UE w odniesieniu do wykorzystania potencjału zmniejszania kosztów, zgodnie z zasadami proporcjonalności i pomocniczości.

Wybór proponowanego instrumentu został opisany w pkt 3.4 poniżej.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

3.1. Podstawa prawna

Podstawą wniosku jest art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Jest to uzasadnione celami wniosku, które zakładają poprawę warunków tworzenia i funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Ponadto, jak potwierdzono w orzecznictwie, artykuł ten pozostawia organom prawodawczym Unii, w zależności od ogólnego kontekstu i szczególnych okoliczności sprawy podlegającej harmonizacji, wybór takiej techniki harmonizacji, która będzie najodpowiedniejsza pod względem osiągnięcia pożądanego rezultatu, w szczególności w obszarach charakteryzujących się dużą złożonością techniczną²¹.

²⁰ Sprawozdanie z oceny skutków zostało załączone do niniejszego wniosku.

²¹ Zob. sprawa C-66/04, pkt 45 i sprawa C-217/04, pkt 43.

3.2. Pomocniczość

Wnioskowana interwencja europejska mająca na celu zmniejszenie kosztów wdrażania infrastruktury szybkiej łączności elektronicznej jest uzasadniona w oparciu o zasadę pomocniczości.

Cel zasady pomocniczości jest dwojaki. Z jednej strony, zasada ta pozwala Unii na podjęcie działań, kiedy dany problem nie może być odpowiednio rozwiązany przez państwa członkowskie działające samodzielnie. Z drugiej strony, zasada ta stara się utrzymać kompetencje państw członkowskich w tych obszarach, które nie mogą być efektywniej zarządzane poprzez działania na szczeblu unijnym. Celem jest to, aby proces decyzyjny w Unii znajdował się możliwie blisko obywatela.

Rozporządzenie będące przedmiotem wniosku skupia się na określeniu szczególnych bezpośrednio stosowanych praw i obowiązków w celu ułatwienia planowania i wykonywania procesu rozpowszechniania infrastruktury fizycznej oraz prac budowlanych, wraz z przepisami pomocniczymi mającymi zapewnić przejrzystość odpowiednich informacji i koordynację procedur administracyjnych. Ponadto rozporządzenie przewiduje wymogi dla wewnątrzbudynkowej infrastruktury fizycznej w przypadku nowych budynków i budynków podlegających generalnym remontom.

Przewidziane środki bazują na istniejących najlepszych praktykach z kilku państw członkowskich, takich jak ponowne wykorzystywanie istniejącej infrastruktury fizycznej na Litwie i w Portugalii, przejrzystość istniejącej infrastruktury w Belgii i Niemczech, wspólna rozbudowa infrastruktury w Finlandii i Szwecji, usprawnianie przyznawania praw dostępu i procedur administracyjnych w Niderlandach i w Polsce oraz wyposażanie nowych budynków w infrastrukturę przystosowaną do szybkich łączy szerokopasmowych w Hiszpanii i we Francji²². Niektóre państwa członkowskie wprowadziły środki, które do pewnego stopnia wykraczają nawet poza te proponowane, np. w przypadku punktu kompleksowej obsługi w Grecji. Rozporządzenie będące przedmiotem wniosku pozostaje bez uszczerbku dla takich bardziej szczegółowych przepisów określonych w prawie krajowym.

Rozporządzenie to pozostaje również bez uszczerbku dla wszelkich innych szczególnych środków regulacyjnych, w tym środków zaradczych dotyczących przedsiębiorstw mających znaczącą pozycję na rynku, stosowanych przez krajowe organy regulacyjne zgodnie z unijnymi ramami prawnymi dotyczącymi łączności elektronicznej.

Proponowane środki są niezbędne na szczeblu unijnym w celu poprawy warunków tworzenia i funkcjonowania rynku wewnętrznego, tak aby:

- usunąć przeszkody w funkcjonowaniu jednolitego rynku spowodowane przez różnorodne przepisy i praktyki administracyjne obowiązujące na szczeblach krajowych i niższych, które hamują rozwój i wzrost europejskich przedsiębiorstw, mają negatywny wpływ na europejską konkurencyjność i tworzą bariery utrudniające inwestycje i działalność transgraniczną, ograniczając tym samym swobodę świadczenia usług i sieci łączności elektronicznej zagwarantowaną na mocy obowiązującego prawa unijnego. Przykładowo, rozproszone i nieprzejrzyste

²²

Zob. Analysys Mason „Final report for the DG Information Society and Media, European Commission Support for the preparation of an impact assessment to accompany an EU initiative on reducing the costs of high-speed broadband infrastructure deployment” (Sprawozdanie końcowe dla DG ds. Społeczeństwa Informacyjnego i Mediów – Wsparcie Komisji Europejskiej na potrzeby oceny skutków towarzyszącej inicjatywie UE w sprawie zmniejszenia kosztów wdrażania szybkiej infrastruktury szerokopasmowej (SMART 2012/0013).

podejścia regulacyjne w zakresie rozpowszechniania sieci podwyższają koszty dostępu do poszczególnych rynków krajowych. Taka fragmentacja stanowi przeszkodę dla przedsiębiorstw zarówno międzynarodowych, jak i krajowych, które chcą osiągnąć korzyści skali na poziomie europejskim w obliczu rosnącej konkurencji globalnej. Utrudnia również rozwój innowacyjnych usług, które mogłyby się pojawić w bardzo szybkich sieciach funkcjonujących bez przeszkód ponad granicami.

- stymulować wszechobecny dostęp do połączeń szerokopasmowych, co jest warunkiem niezbędnym do rozwoju jednolitego rynku cyfrowego, przyczyniając się do usunięcia istotnej przeszkody na drodze do stworzenia jednolitego rynku oraz zwiększając jednocześnie spójność terytorialną. Cele te zostaną osiągnięte tylko wtedy, jeżeli w całej UE zostaną zmniejszone koszty wdrażania infrastruktury;
- uwolnić znaczący niewykorzystany potencjał w zakresie redukcji kosztów i ułatwiania rozpowszechniania dostępu szerokopasmowego, w tym poprzez rozszerzenie stosowania istniejących najlepszych praktyk na całą UE, jeżeli są dostępne.
- usprawnić skuteczne procesy planowania i inwestycji na dużą skalę, ułatwiając tym samym rozwój operatorów paneuropejskich;
- zapewnić równe traktowanie i brak dyskryminacji przedsiębiorstw i inwestorów, zgodnie z „celami i zadaniami ściśle związanymi z przedmiotem” określonych instrumentów²³ przewidzianych już w prawie UE, dotyczących w szczególności sektora łączności elektronicznej²⁴, ale także innych sektorów (np. sektora przedsiębiorstw użyteczności publicznej szukających zysków ze swojej infrastruktury fizycznej, synergii przy tworzeniu inteligentnych sieci energetycznych).

Przewidziano kilka rozwiązań, dzięki którym wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości.

- Po pierwsze, państwa członkowskie mogą przyjąć lub zachować bardziej szczegółowe przepisy precyzujące lub uzupełniające obowiązki przewidziane w rozporządzeniu będącym przedmiotem wniosku, np. w zakresie dostępu do istniejącej infrastruktury, koordynacji prac budowlanych i wspólnego wdrażania infrastruktury.
- Ponadto, pomimo tego, że zadania utworzone na mocy rozporządzenia będącego przedmiotem wniosku są przydzielone domyślnie niezależnym krajowym organom regulacyjnym zgodnie z ramami prawnymi dotyczącymi łączności elektronicznej, państwa członkowskie mogą wyznaczyć inne organy ze względu na ich wiedzę i niezależność, zgodnie z krajowym systemem konstytucyjnym dotyczącym nadawania kompetencji i uprawnień²⁵, na optymalnym poziomie agregacji, w sytuacji gdy można zwiększyć efektywność w kontekście przydzielonych zadań. Dotyczy to wszystkich zadań przewidzianych w rozporządzeniu: punktu informacyjnego dotyczącego udzielania zezwoleń, przejrzystości oraz rozstrzygania sporów.

²³ Zob. sprawa C-217/04, pkt 47.

²⁴ Zob. np. motyw 8 dyrektywy w sprawie lepszego stanowienia prawa 2009/140/EC, motyw 22 dyrektywy ramowej, motywy 1 i 4 rozporządzenia 2887/2000/WE.

²⁵ Zob. sprawa 272/83 pkt 25 i 27.

- Po drugie, jeżeli chodzi o przejrzystość istniejącej infrastruktury fizycznej, to pomimo faktu, że wiele państw członkowskich wdrożyło już różne inicjatywy dotyczące map w postaci aplikacji GIS (system informacji geograficznej) obejmujących w niektórych państwach członkowskich nie tylko infrastrukturę łączności elektronicznej, ale również infrastrukturę fizyczną innych przedsiębiorstw użyteczności publicznej, niniejszy wniosek nie wymaga od państw członkowskich takich działań dotyczących sporządzania map. Nie wymaga również, aby dane były łączone lub przechowywane w pojedynczym punkcie kontaktowym. Na państwa członkowskie nakłada się obowiązek „udostępniania” takich danych w pojedynczym punkcie informacyjnym, co można zrobić np. poprzez podanie hiperlinków do innych lokalizacji. Wniosek nie nakłada również ogólnych obowiązków w zakresie wstępnego zgłaszania planowanych prac budowlanych. Zamiast tego umożliwia on dostawcom łączności elektronicznej uzyskanie takich informacji od dostawców sieci z uwagi na wdrażanie sieci szybkiej łączności elektronicznej.
- Po trzecie, jeżeli chodzi o udzielanie zezwoleń, to wniosek nie narusza autonomii proceduralnej państw członkowskich w zakresie wewnętrznego przydzielania kompetencji. Chociaż w punkcie kontaktowym muszą być udostępniane informacje na temat różnych procedur udzielania zezwoleń i punkt ten ma służyć do składania wniosków, jego rola jest ograniczona do rozsyłania odpowiednich zezwoleń i koordynowania procesu udzielania zezwoleń. Ponadto poszczególne terminy są zharmonizowane jedynie domyślnie, a państwa członkowskie mają możliwość utrzymania lub wprowadzenia swoich własnych terminów szczególnych, nie naruszając innych szczególnych terminów lub zobowiązań określonych w celu odpowiedniego przeprowadzenia procedury, które mają zastosowanie zgodnie z prawem krajowym lub prawem unijnym.
- Na koniec, jeżeli chodzi o wyposażenie wewnątrzbudynkowe, to rozporządzenie będące przedmiotem wniosku umożliwia państwom członkowskim dostosowanie obowiązków przewidzianych w rozporządzeniu do okoliczności krajowych i lokalnych poprzez zwolnienie niektórych kategorii budynków, takich jak budynki jednorodzinne lub remontowane, z zakresu stosowania rozporządzenia, w pełnej zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności.

3.3. Proporcjonalność

Środki będące przedmiotem wniosku są również uzasadnione ze względu na proporcjonalność.

Środki redukcji kosztów będące przedmiotem wniosku polegają na zwiększeniu koordynacji i przejrzystości oraz zharmonizowaniu stosowanych jako minimum narzędzi, co umożliwi odpowiednim zainteresowanym stronom wykorzystanie synergii i zwiększenie efektywności w rozpowszechnianiu sieci. Ponadto, chociaż wnioskowane środki mają na celu zmniejszenie przeszkód w dostępie do infrastruktury fizycznej, nie podważają one niepotrzebnie praw własności i zachowują negocjacje handlowe na pierwszym miejscu.

Środki będące przedmiotem wniosku nie narzucają konkretnych modeli biznesowych. Pozostawiają również państwom członkowskim możliwość podejmowania bardziej szczegółowych środków, dlatego będą raczej uzupełniać realizowane już inicjatywy krajowe niż wywierać na nie wpływ. Umożliwią one państwom członkowskim dalsze wykorzystanie stosowanych już przez nie środków i wybranie takiej organizacji dowolnego istniejącego lub nowego środka, która będzie najlepiej odpowiadać ich potrzebom, co nie musi oznaczać ponoszenia dodatkowych kosztów.

Chociaż rozporządzenie będące przedmiotem wniosku ma pewien wpływ na prawa własności, ma to miejsce z poszanowaniem zasady proporcjonalności.

Wniosek umożliwia negocjacje handlowe dotyczące dostępu do infrastruktury fizycznej, bez nakładania obowiązku udzielania dostępu na warunkach i zasadach, które byłyby z góry określone czy uzależnione od kosztów. Określono w nim wstępnie przyczyny, w przypadku których odmowa udzielenia dostępu może być uznana za uzasadnioną, dotyczące np. technicznej przydatności infrastruktury fizycznej będącej przedmiotem wniosku o udzielenie dostępu do umieszczenia w niej elementów sieci łączności elektronicznej, braku wolnego miejsca na umieszczenie elementów lub integralności i bezpieczeństwa sieci.

Rozporządzenie przewiduje procedurę rozstrzygania sporów w przypadku nieuzasadnionej odmowy dostępu, ale przy ustalaniu ceny uwzględnia kilka różnych parametrów, takich jak wpływ udzielenia żadanego dostępu na plan biznesowy stojący za inwestycjami poczynionymi przez operatora sieci, w szczególności w przypadku niedawno wybudowanej infrastruktury fizycznej wykorzystywanej do świadczenia usług szybkiej łączności elektronicznej.

Jeżeli chodzi o przejrzystość istniejącej infrastruktury fizycznej, to wniosek dotyczy tych elementów infrastruktury, które są odpowiednie do wdrażania sieci o dużej przepustowości, a nie ogólnie całej infrastruktury fizycznej. Umożliwia również państwom członkowskim wprowadzenie zwolnień, w szczególności w odniesieniu do tych elementów infrastruktury, które są nieodpowiednie pod względem technicznym. Ponadto celem wniosku jest udostępnienie informacji najmniejszym kosztem. Z tego względu wniosek przewiduje stopniowe wprowadzanie obowiązków umożliwiających zorganizowanie dostępu do już istniejących informacji i korzystanie z badań tylko wtedy, jeżeli takie informacje nie są łatwo dostępne u organów publicznych lub dostawców łączności elektronicznej.

Jeżeli chodzi o koordynację prac inżynieryjno-budowlanych, to wniosek nie ogranicza swobody gospodarczej przedsiębiorstw – w szczególności, nie nakłada obowiązku wspólnego wdrażania infrastruktury przez strony, które nie wybrały takiego modelu handlowego, chyba że finansowanie pochodzi ze środków publicznych. Przeciwnie, celem wniosku jest umożliwienie zawierania umów handlowych dotyczących wspólnego wdrażania infrastruktury dzięki lepszemu rozpowszechnianiu informacji na temat przyszłych prac inżynieryjno-budowlanych.

Jeżeli chodzi o wewnątrzbudynkową infrastrukturę fizyczną, to obowiązek wyposażania budynków w infrastrukturę fizyczną przystosowaną do dużych szybkości jest ograniczony do nowych budynków i budynków podlegających generalnym remontom. Jest to spowodowane tym, że koszt w takich przypadkach jest niewielki w porównaniu z wysokim kosztem późniejszego wyposażania istniejących budynków w infrastrukturę pasywną, a ponadto jest zwykle równoważony przez wzrost wartości aktywów. Ponadto wniosek ogranicza również zakres stosowania tego obowiązku do remontów generalnych wymagających pozwolenia budowlanego. Przewidziano również wprowadzanie przez państwa członkowskie ogólnych zwolnień ze względu na proporcjonalność.

3.4 Prawa podstawowe

Przeanalizowano wpływ środków będących przedmiotem wniosku na prawa podstawowe.

Chociaż spoczywający na operatorach sieciowych obowiązek dotyczący uwzględniania wszystkich uzasadnionych wniosków o udzielenie dostępu do ich infrastruktury fizycznej może ograniczać ich prawo do prowadzenia działalności oraz prawo własności, niepożądane skutki w tym zakresie są jednak ograniczone poprzez przepis stanowiący, że taki dostęp udzielany jest na sprawiedliwych zasadach i warunkach, w tym cenowych. Ponadto takie

ograniczenie należy uznać za uzasadnione i proporcjonalne w kontekście celu zakładającego zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej, ponieważ zmniejsza potrzebę prowadzenia prac inżynieryjno-budowlanych, które odpowiadają za prawie 80 % kosztów wdrażania sieci. Jeżeli chodzi o obowiązek operatorów sieci w zakresie udzielania określonego minimum informacji na temat istniejącej infrastruktury, to przewidziano zabezpieczenia dotyczące prawa do prywatności i ochrony tajemnicy handlowej w postaci zwolnień ze względu na tajemnice operacyjne i handlowe.

Obowiązek, zgodnie z którym przedsiębiorstwa wykonujące prace budowlane finansowane w całości lub w części ze środków publicznych uznają wszystkie uzasadnione wnioski dotyczące udzielenia dostępu w celu wdrożenia elementów szybkiej sieci łączności elektronicznej, może ograniczać ich prawo do prowadzenia działalności oraz ich prawo własności. Taki obowiązek miałby jednak zastosowanie tylko wtedy, jeżeli nie oznaczałoby to dodatkowych kosztów w odniesieniu do pierwotnie przewidzianych prac lądowych oraz pod warunkiem, że wniosek o koordynację zostanie złożony w możliwie najkrótszym terminie, a w każdym razie co najmniej jeden miesiąc przed przedłożeniem ostatecznego projektu właściwym organom w celu uzyskania zezwolenia. Ponadto takie ograniczenie należy uznać za uzasadnione i proporcjonalne w stosunku do celu zakładającego zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej, ponieważ umożliwia operatorom sieci łączności elektronicznej pokrycie tylko części kosztów prac inżynieryjno-budowlanych.

Obowiązek wyposażania wszystkich nowych budynków w wewnątrzbudynkową infrastrukturę fizyczną przystosowaną do szybkich połączeń może mieć wpływ na prawa własności właścicieli danej nieruchomości. Ograniczenie to należy uznać za uzasadnione i proporcjonalne w stosunku do celu zakładającego zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej, ponieważ eliminuje konieczność późniejszego wyposażania budynków w infrastrukturę fizyczną.

Prawo dostawcy publicznych sieci łączności elektronicznej do zakończenia swojej sieci w punkcie koncentracji ze względu na uzyskanie dostępu do wewnątrzbudynkowej infrastruktury fizycznej przystosowanej do szybkich połączeń może mieć wpływ na prawa własności właścicieli danej nieruchomości prywatnej. Takie zastrzeżenia są jednak ograniczone poprzez obowiązek, zgodnie z którym dostawcy publicznych sieci łączności muszą zminimalizować oddziaływanie na nieruchomość prywatną i pokryć wszelkie poniesione koszty. Ponadto takie ograniczenie należy uznać za uzasadnione i proporcjonalne w stosunku do celu zakładającego zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej, ponieważ umożliwia operatorom sieci łączności elektronicznej osiągnięcie ekonomii skali przy wdrażaniu swoich sieci.

Prawo dostawców publicznych sieci łączności do uzyskania dostępu do istniejącej wewnątrzbudynkowej infrastruktury fizycznej przystosowanej do szybkich łączności może mieć wpływ na prawa własności posiadacza prawa do użytkowania wewnątrzbudynkowej infrastruktury fizycznej. Zastrzeżenie to jest jednak ograniczone, ponieważ dostęp byłby udzielany na rozsądnych warunkach i dotyczyłby tylko tych przypadków, gdzie zdublowanie infrastruktury jest technicznie niemożliwe lub ekonomicznie nieefektywne.

Prawo do skutecznych działań odwoławczych dla stron, których dotyczą ograniczenia opisane powyżej, jest zagwarantowane poprzez możliwość skierowania sprawy do właściwego krajowego organu ds. rozstrzygania sporów, co powinno pozostawać bez uszczerbku dla prawa każdej ze stron do skierowania sprawy do sądu.

3.5. Wybór instrumentu

Komisja przedstawia wniosek dotyczący rozporządzenia, ponieważ stanowi ono gwarancję kompleksowego i bezpośrednio stosowanego rozwiązania, w tym odnośnie do wszystkich zezwoleń niezbędnych do rozpowszechniania sieci. Rozporządzenie zapewnia szybką dostępność narzędzi do redukcji kosztów, zgodnie z celami określonymi w europejskiej agendzie cyfrowej, które mają być osiągnięte do 2020 r.

W przeciwieństwie do dyrektywy, która oznaczałaby wyznaczenie dodatkowego czasu na transpozycję przez państwa członkowskie, rozporządzenie szybko ustali podstawowe prawa i obowiązki dotyczące wdrażania sieci na całym jednolitym rynku. Poza tym, ze względu na swój charakter dyrektywa zezwalałaby na znaczące zróżnicowanie we wdrażaniu takich praw i obowiązków, utrwalając tym samym powstającą już różnorodność. Z kolei bezpośrednio stosowany instrument prawny ograniczy obecną i uniemożliwi dalszą fragmentację poprzez wyeliminowanie wybranych przeszkód na drodze do rozwoju jednolitego rynku sieci łączności elektronicznej, wykorzystując najlepsze praktyki, ale pozostawiając kwestie organizacyjne w dużym stopniu w gestii państw członkowskich. Usługodawcom należy nadać zestaw bezpośrednio stosowanych praw w odniesieniu do wszystkich etapów planowania i rozpowszechniania sieci, na które to prawa będą się mogli powoływać przed sądami krajowymi, nie tylko wobec państw członkowskich, ale również innych stron prywatnych, takich jak właściciele infrastruktury.

Ze względu na fakt, iż centralnym elementem wniosku jest określenie praw i obowiązków mających bezpośrednie zastosowanie na jednolitym rynku, rozporządzenie wydaje się być lepszym instrumentem prawnym, ponieważ posiada zalety w zakresie efektywności i skuteczności oraz stwarza równe warunki działania dla obywateli i przedsiębiorstw, zapewniając większy potencjał w zakresie egzekwowania na drodze cywilnoprawnej²⁶. W związku z tym mające bezpośrednie zastosowanie rozporządzenie, w przeciwieństwie do dyrektywy, która wymaga transpozycji krajowej, lepiej zapewnia osiągnięcie natychmiastowego skutku wymaganego w celu osiągnięcia celów agendy cyfrowej odnoszących się do dostępności łączy szerokopasmowych do 2020 r.

Istotne zalety środków redukcji kosztów, zarówno pod względem korzyści ekonomicznych, jak i społecznych, znacząco przewyższają ewentualne obciążenia administracyjne.

3.6. Struktura wniosku oraz główne prawa i obowiązki

Artykuł 1 – Cel i zakres

- Artykuł 1 określa cel i zakres rozporządzenia.

Artykuł 2 – Definicje

- Artykuł ten zawiera definicje dodatkowe oprócz definicji zawartych w unijnych ramach prawnych dotyczących łączności elektronicznej.

Artykuł 3 – Dostęp do istniejącej infrastruktury fizycznej

- Artykuł 3 ustanawia ogólne prawo operatorów sieci do oferowania dostępu do swojej infrastruktury fizycznej oraz obowiązek operatorów sieci dotyczący uznawania uzasadnionych wniosków o udzielenie dostępu do ich infrastruktury fizycznej w celu

²⁶ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 czerwca 2012 r. „Akt o jednolitym rynku - następne kroki na ścieżce wzrostu” (2012/2663(RSP)), pkt 10.

rozmieszczenia elementów sieci łączności elektronicznej na sprawiedliwych warunkach i zasadach.

- Przewidziano organ ds. rozstrzygania sporów, który będzie rozpatrywał wszelkie odmowy lub spory dotyczące warunków i zasad – funkcja ta została powierzona domyślnie krajowym organom regulacyjnym.

Artykuł 4 – Przejrzystość infrastruktury fizycznej

- Artykuł 4 przewiduje prawo dostępu do określonego minimum informacji na temat istniejącej infrastruktury fizycznej oraz planowanych prac budowlanych.
- Towarzyszy mu obowiązek ciążyący na operatorach sieci, zgodnie z którym muszą oni uznawać uzasadnione wnioski dotyczące inspekcji na miejscu pewnych określonych elementów należących do nich infrastruktury fizycznej.
- Rozstrzyganie sporów dotyczących inspekcji na miejscu lub dostępu do informacji zostało powierzone organowi odpowiedzialnemu za rozstrzyganie sporów, czyli domyślnie krajowemu organowi regulacyjnemu.

Artykuł 5 – Koordynacja prac budowlanych

- Artykuł ten zawiera prawo do negocjowania koordynacji prac budowlanych.
- Ponadto artykuł ten nakłada na przedsiębiorstwa wykonujące prace budowlane finansowane ze środków publicznych obowiązek uznawania uzasadnionych wniosków dotyczących umów o koordynację prac budowlanych na sprawiedliwych i niedyskryminujących warunkach.

Artykuł 6 – Udzielanie zezwoleń

- Artykuł ten zawiera prawo do dostępu, za pomocą środków elektronicznych i pojedynczego punktu informacyjnego, do wszelkich informacji na temat warunków i procedur dotyczących określonych prac budowlanych oraz prawo do składania wniosków o zezwolenia drogą elektroniczną za pośrednictwem takiego punktu. Punkt informacyjny ułatwia i koordynuje proces udzielania zezwoleń oraz monitoruje przestrzeganie terminów.
- Ponadto artykuł ten określa ogólny maksymalny termin, jeżeli nie został on przewidziany w prawie krajowym ani unijnym, oraz prawo do otrzymania terminowej decyzji w odniesieniu do wniosków o udzielenie zezwolenia.

Artykuły 7–8 – Urządzenia wewnątrzbudynkowe

- Artykuł 7 wprowadza obowiązek, zgodnie z którym nowe budynki oraz budynki podlegające generalnym remontom muszą zostać wyposażone w wewnątrzbudynkową infrastrukturę fizyczną przystosowaną do szybkich połączeń, oraz obowiązek, zgodnie z którym nowe budynki wielorodzinne oraz stare budynki wielorodzinne podlegające generalnym remontom muszą zostać wyposażone w punkt koncentracji zlokalizowany wewnątrz lub na zewnątrz budynku.
- Art. 8 ustanawia również prawo dla dostawców sieci łączności elektronicznej, zgodnie z którym mogą oni zakończyć swoje urządzenia sieciowe w punkcie koncentracji budynku, prawo dla operatorów łączności elektronicznej, zgodnie z którym mogą oni negocjować dostęp do wszelkiej istniejącej wewnątrzbudynkowej infrastruktury fizycznej przystosowanej do szybkich połączeń, oraz, w przypadku braku infrastruktury wewnątrzbudynkowej przystosowanej do szybkich połączeń,

prawo do zakończenia swoich urządzeń sieciowych na prywatnym terenie abonenta, pod warunkiem zminimalizowania oddziaływania na nieruchomość prywatną oraz wykonania prac na własny koszt.

Artykuły 9-11

- Artykuły te zawierają przepisy końcowe, w tym wyznaczenie właściwych organów i obowiązek przeglądu rozporządzenia w terminie trzech lat od jego wejścia w życie.

4. WPLYW NA BUDŻET

Rozporządzenie będące przedmiotem wniosku nie ma wpływu na budżet Unii.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²⁷,
uwzględniając opinię Komitetu Regionów²⁸,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Gospodarka cyfrowa dramatycznie zmienia oblicze jednolitego rynku. Dzięki swojej innowacyjności, tempu rozwoju i transgranicznemu zasięgowi zdolna jest przenieść integrację jednolitego rynku na nowy poziom. Wizją Unii jest gospodarka cyfrowa, która niesie trwałe korzyści natury gospodarczej i społecznej w oparciu o nowoczesne usługi online i szybkie łącza internetowe. Infrastruktura cyfrowa wysokiej jakości stanowi podstawę praktycznie wszystkich sektorów nowoczesnej i innowacyjnej gospodarki i ma strategiczne znaczenie pod względem spójności społecznej i terytorialnej. Z tego względu wszyscy obywatele i wszystkie przedsiębiorstwa muszą mieć możliwość udziału w gospodarce cyfrowej.
- (2) Uznając znaczenie rozpowszechniania dostępu do szybkich łączy szerokopasmowych, państwa członkowskie przyjęły ambitne cele w zakresie łączy szerokopasmowych określone w komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Europejska agenda cyfrowa – Cyfrowe stymulowanie europejskiego wzrostu gospodarczego”²⁹ („agenda cyfrowa”): do 2013 r. 100 % obywateli ma mieć dostęp do łączy szerokopasmowych, a do 2020 r. wszystkie gospodarstwa domowe mają mieć dostęp do łączy o przepustowości większej niż 30 Mb/s, przy czym co najmniej 50 % gospodarstw domowych ma mieć dostęp do łączy internetowych o przepustowości przekraczającej 100 Mb/s.

²⁷ Dz.U. C , , s. .

²⁸ Dz.U. C , , s. .

²⁹ COM (2010) 245); Zob. również przegląd agendy cyfrowej, COM (2012) 784 final.

- (3) W agendzie cyfrowej stwierdzono również, że prowadzona polityka musi doprowadzić do obniżenia kosztów wprowadzania dostępu szerokopasmowego na całym terytorium Unii, w tym poprzez stosowne planowanie i koordynację oraz zmniejszenie obciążeń administracyjnych.
- (4) Biorąc pod uwagę konieczność podjęcia działań na poziomie UE w celu zapewnienia lepszego zasięgu połączeń szerokopasmowych, w tym poprzez zmniejszenie kosztów infrastruktury szerokopasmowej o dużej przepustowości³⁰, w Akcie o jednolitym rynku II³¹ podkreślono konieczność podjęcia dodatkowych wysiłków zmierzających do szybkiego osiągnięcia celów zawartych w europejskiej agendzie cyfrowej m.in. poprzez rozwiązanie problemów związanych z inwestycjami w sieci o dużej przepustowości.
- (5) Rozpowszechnianie stacjonarnych i bezprzewodowych szybkich sieci łączności elektronicznej w całej Unii wymaga znaczących inwestycji, z których dużą część stanowią koszty prac inżynieryjno-budowlanych.
- (6) Przeważająca część tych kosztów spowodowana jest przez nieefektywne rozwiązania stosowane w procesie udostępniania łączy szerokopasmowych związane z wykorzystaniem istniejącej infrastruktury pasywnej (np. przewodów, kanałów kablowych, studzienek, szafek ulicznych, słupów, masztów, anten, słupów kratowych i innych pomocniczych elementów infrastruktury), wąskie gardła związane z koordynacją prac budowlanych, uciążliwe procedury administracyjne dotyczące udzielania zezwoleń oraz wąskie gardła dotyczące rozmieszczania sieci wewnątrz budynków.
- (7) Środki mające na celu zwiększenie efektywności wykorzystania istniejącej infrastruktury oraz zmniejszenie kosztów nowych prac inżynieryjno-budowlanych i przeszkód utrudniających ich wykonywanie powinny w istotny sposób przyczynić się do zapewnienia szybkiego i szerokiego wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej, utrzymując jednocześnie skuteczną konkurencję.
- (8) Niektóre państwa członkowskie przyjęły środki mające na celu zmniejszenie kosztów rozpowszechniania dostępu szerokopasmowego. Przełożenie takich najlepszych praktyk na skalę całej Unii może istotnie przyczynić się do ustanowienia jednolitego rynku cyfrowego. Niemniej jednak, takie praktyki pozostają rzadkie i rozproszone. Ponadto różnice w wymogach prawnych niekiedy uniemożliwiają współpracę między przedsiębiorstwami użyteczności publicznej i mogą powodować przeszkody w dostępie do rynku dla nowych operatorów sieci i nowych możliwości biznesowych, co utrudnia rozwój jednolitego rynku użytkowania i wdrażania infrastruktury fizycznej na potrzeby szybkich sieci łączności elektronicznej. Ponadto inicjatywy na poziomie państw członkowskich nie zawsze wydają się całościowe, podczas gdy niezbędne jest, aby działania były podejmowane w odniesieniu do całego procesu rozpowszechniania i wszystkich sektorów, tak aby osiągnąć spójne i znaczące efekty.
- (9) Celem niniejszego rozporządzenia jest określenie minimalnych praw i obowiązków mających zastosowanie w całej Unii, tak aby ułatwić rozpowszechnianie szybkich sieci łączności elektronicznej i koordynację między sektorami. Zapewniając minimalne równe warunki działania, przepisy określone w niniejszym rozporządzeniu powinny pozostawać bez uszczerbku dla stosowanych już najlepszych praktyk i

³⁰ Wnioski Rady Europejskiej z 13 i 14 grudnia 2012 r., EUCO 205/12, poz. 17.

³¹ COM(2012) 573 final.

środków przyjmowanych na szczeblu krajowym i lokalnym, które zawierają bardziej szczegółowe przepisy i warunki oraz dodatkowe środki uzupełniające takie prawa i obowiązki, zgodnie z zasadą pomocniczości.

- (10) W świetle zasady *lex specialis*, jeżeli mają zastosowanie bardziej szczegółowe środki regulacyjne zgodne z prawem UE, to mają one pierwszeństwo w stosunku do minimalnych praw i obowiązków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Tym samym, niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla prawa UE, w szczególności dla szczególnych środków prawnych, takich jak środki zaradcze dotyczące przedsiębiorstw mających znaczącą pozycję na rynku, stosowane zgodnie z unijnymi ramami prawnymi dotyczącymi łączności elektronicznej (dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/21/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa)³², dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach)³³, dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie)³⁴, dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej)³⁵ oraz dyrektywa Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej³⁶).
- (11) Dla operatorów sieci łączności elektronicznej, w szczególności nowych podmiotów na rynku, o wiele bardziej wydajne może być wykorzystywanie już istniejącej infrastruktury fizycznej, w tym należącej do innych przedsiębiorstw użyteczności publicznej, na potrzeby rozpowszechniania sieci łączności elektronicznej, w szczególności na obszarach, gdzie niedostępna jest odpowiednia sieć łączności elektronicznej lub gdzie budowa nowej infrastruktury fizycznej może być nieopłacalna. Ponadto synergie między sektorami mogą znacząco zredukować konieczność prowadzenia prac budowlanych związanych z wdrażaniem sieci łączności elektronicznej i tym samym mogą zmniejszyć związane z nimi koszty społeczne i środowiskowe, takie jak zanieczyszczenie, uciążliwości i zatory komunikacyjne. Z tego względu niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie nie tylko do dostawców usług łączności elektronicznej, ale również do wszelkich właścicieli lub posiadaczy praw do użytkowania rozległej i wszechobecnej infrastruktury fizycznej, w ramach której można umieścić elementy sieci łączności elektronicznej, takiej jak sieci fizyczne wykorzystywane do dostarczania usług elektroenergetycznych, gazowych, wodociągowych, kanalizacyjnych, grzewczych i transportowych.
- (12) Z uwagi na mały stopień zróżnicowania obiekty fizyczne takich sieci mogą w wielu przypadkach pomieścić jednocześnie wiele różnych elementów sieci łączności elektronicznej, w tym elementy umożliwiające dostarczanie usług dostępu szerokopasmowego o przepustowości wynoszącej co najmniej 30 Mb/s zgodnie z zasadą neutralności technologicznej, bez wpływu na główną realizowaną usługę i przy

³² Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33.

³³ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 21.

³⁴ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 7.

³⁵ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 51.

³⁶ Dz.U. L 249 z 17.9.2002, s. 21.

minimalnych kosztach adaptacji. Tym samym, infrastruktura fizyczna przeznaczona tylko do umieszczenia innych elementów sieci, która nie staje się sama aktywnym elementem sieci, może być zasadniczo wykorzystywana do ulokowania kabli i urządzeń łączności elektronicznej oraz wszelkich innych elementów sieci łączności elektronicznej, niezależnie od jej faktycznego użytkowania lub własności. Bez uszczerbku dla realizacji interesu ogólnego związanego ze świadczeniem usługi głównej, należy wspierać synergie między operatorami sieci, tak aby przyczyniały się one do osiągnięcia celów agendy cyfrowej.

- (13) Mimo iż niniejsze rozporządzenie powinno również pozostawać bez uszczerbku dla wszelkich szczególnych zabezpieczeń niezbędnych do zapewnienia integralności i bezpieczeństwa sieci oraz do zagwarantowania, że usługa główna realizowana przez operatora sieci nie zostanie naruszona, zasady ogólne zawarte w przepisach krajowych, które zabraniają operatorom sieci prowadzenia negocjacji w sprawie udostępnienia infrastruktury fizycznej dostawcom sieci łączności elektronicznej, mogą uniemożliwiać stworzenie rynku dostępu do infrastruktury fizycznej i powinny z tego względu zostać zniesione. Jednocześnie środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu pozostają bez uszczerbku dla możliwości zwiększenia przez państwa członkowskie atrakcyjności udzielania dostępu do infrastruktury przez operatorów użyteczności publicznej poprzez wyłączenie przychodów pochodzących z takiej usługi z podstawy służącej do obliczania taryf dla użytkowników końcowych w odniesieniu do głównych przedmiotów działalności takiego operatora, zgodnie z obowiązującym prawem UE.
- (14) Operator sieci może odmówić dostępu do określonej infrastruktury fizycznej z przyczyn obiektywnych. W szczególności dana infrastruktura fizyczna może nie być odpowiednia pod względem technicznym, biorąc pod uwagę szczególne okoliczności związane z infrastrukturą będącą przedmiotem wniosku o udzielenie dostępu, dotyczące na przykład braku wolnego miejsca. Podobnie, w szczególnych okolicznościach wspólne korzystanie z infrastruktury może zagrozić integralności i bezpieczeństwu lub zagrozić świadczeniu usług, które są świadczone za pośrednictwem danej infrastruktury w pierwszej kolejności. Ponadto, jeżeli operator sieci oferuje już hurtowy dostęp do infrastruktury sieci fizycznej, który spełnia potrzeby podmiotu ubiegającego się o dostęp, to udzielenie dostępu do bazowej infrastruktury fizycznej może mieć negatywne skutki ekonomiczne dla jego modelu biznesowego i motywacji do inwestowania, a także może pociągać za sobą skutki w postaci nieefektywnego dublowania elementów sieci. Równocześnie w przypadku obowiązków w zakresie dostępu do infrastruktury fizycznej nałożonych na podstawie unijnych ram prawnych dotyczących łączności elektronicznej, takich jak ramy prawne dotyczące przedsiębiorstw o znaczącej pozycji rynkowej, sytuacja ta jest już objęta zakresem szczególnych obowiązków regulacyjnych, na które niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć wpływu.
- (15) Kiedy dostawcy sieci łączności elektronicznej zwracają się z wnioskiem o udzielenie dostępu w danym obszarze, operatorzy sieci powinni przedstawić ofertę wspólnego korzystania ze swoich obiektów na sprawiedliwych warunkach i zasadach, również cenowych, chyba że odmówiono dostępu z przyczyn obiektywnych. W zależności od okoliczności kilka elementów może mieć wpływ na warunki, na jakich udzielany jest dostęp, np.: wszelkie dodatkowe koszty konserwacji i przystosowania; wszelkie zapobiegawcze środki ochronne, jakie należy podjąć w celu ograniczenia negatywnego wpływu na bezpieczeństwo i integralność sieci; wszelkie ustalenia dotyczące odpowiedzialności w przypadku uszkodzeń; korzystanie z dotacji

publicznych na budowę infrastruktury, w tym szczególne warunki i zasady związane z takimi dotacjami lub przewidziane w prawie krajowym zgodnie z prawem unijnym; wszelkie ograniczenia wynikające z przepisów krajowych mające na celu ochronę środowiska, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa publicznego lub wynikające z lokalnych lub krajowych założeń w zakresie zagospodarowania przestrzennego.

- (16) W przypadku braku porozumienia w toku negocjacji handlowych dotyczących warunków i zasad technicznych i handlowych każda strona powinna mieć możliwość zwrócenia się do organu rozstrzygającego spory na szczeblu krajowym o narzucenie stronom rozwiązania, tak aby nie dopuścić do przypadków nieuzasadnionej odmowy prowadzenia interesów lub narzucania nieracjonalnych warunków. Przy ustalaniu cen dostępu organ ds. rozstrzygania sporów powinien uwzględnić inwestycje dokonane w odniesieniu do infrastruktury fizycznej. W szczególnym przypadku dostępu do infrastruktury fizycznej operatorów sieci łączności elektronicznej inwestycje poniesione w stosunku do danej infrastruktury mogą przyczyniać się bezpośrednio do osiągnięcia celów europejskiej agendy cyfrowej, a na konkurencję na rynku niższego szczebla może mieć wpływ niewłaściwa działalność rynkowa. Z tego względu wszelkie obowiązki w zakresie dostępu powinny uwzględniać efektywność ekonomiczną takich inwestycji w oparciu o harmonogramy zwrotu z inwestycji, wpływ udzielenia dostępu na konkurencję na rynku niższego szczebla, amortyzację aktywów sieci w chwili złożenia wniosku o udzielenie dostępu oraz wszelkie komercyjne uzasadnienia zrealizowanych inwestycji, w szczególności w przypadku niedawno zbudowanej infrastruktury fizycznej wykorzystywanej do świadczenia usług szybkiej łączności elektronicznej, oraz wszelkie możliwości wspólnego wdrażania sieci zaoferowane wnioskującemu o dostęp.
- (17) Aby skutecznie zaplanować wdrażanie szybkich sieci łączności elektronicznej i zapewnić najskuteczniejsze wykorzystywanie istniejącej infrastruktury odpowiedniej do celu rozpowszechniania sieci łączności elektronicznej, przedsiębiorstwa upoważnione do dostarczania sieci łączności elektronicznej powinny mieć dostęp do określonego minimum informacji dotyczących infrastruktury fizycznej dostępnej na obszarze wdrażania. Takie określone minimum informacji powinno umożliwić ocenę możliwości wykorzystania istniejącej infrastruktury na danym obszarze oraz ograniczyć uszkodzenia istniejącej infrastruktury fizycznej. Z uwagi na liczbę zainteresowanych stron oraz w celu ułatwienia dostępu do takich informacji, także pomiędzy sektorami i państwami, takie określone minimum informacji powinno zostać udostępnione za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego. Taki punkt informacyjny powinien umożliwiać dostęp do określonego minimum informacji dostępnych już w formie elektronicznej, z zastrzeżeniem ograniczeń mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa i integralności sieci lub ochronę uzasadnionych tajemnic operacyjnych i handlowych.
- (18) Niniejsze rozporządzenie nie nakłada na państwa członkowskie nowych obowiązków w zakresie sporządzania map, ale stanowi, że określone minimum informacji zgromadzonych już przez organy sektora publicznego i dostępnych w formie elektronicznej w oparciu o inicjatywy krajowe oraz na mocy prawa unijnego (np. dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE)³⁷) powinno zostać udostępnione, np. poprzez hiperlinki, w ramach

³⁷

Dz.U. L 108 z 25.4.2007, s. 1.

pojedynczego punktu informacyjnego, tak aby umożliwić skoordynowany i bezpieczny dostęp do informacji na temat infrastruktury fizycznej dla dostawców sieci łączności elektronicznej, zapewniając jednocześnie bezpieczeństwo i integralność takich informacji. Takie udzielanie informacji powinno pozostawać bez uszczerbku dla wymagań w zakresie przejrzystości stosowanych już w odniesieniu do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego zgodnie z dyrektywą 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego³⁸. Jeżeli informacje dostępne dla sektora publicznego nie zapewniają odpowiedniej wiedzy na temat istniejącej infrastruktury fizycznej w danym obszarze lub na temat infrastruktury określonego rodzaju, operatorzy sieci powinni na życzenie przekazać takie informacje do pojedynczego punktu informacyjnego.

- (19) Jeżeli określone minimum informacji nie jest dostępne za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego, to należy zapewnić operatorom sieci łączności elektronicznej możliwość bezpośredniego zażądania takich określonych informacji od każdego operatora sieci na danym obszarze. Ponadto, jeżeli wniosek jest uzasadniony, w szczególności z uwagi na możliwość współdzielenia istniejącej infrastruktury fizycznej lub koordynacji prac budowlanych, operatorzy sieci łączności elektronicznej powinni mieć możliwość przeprowadzenia inspekcji na miejscu i zażądania informacji na temat planowanych prac budowlanych na przejrzystych, proporcjonalnych i niedyskryminujących warunkach i bez uszczerbku dla zabezpieczeń przyjętych w celu zapewnienia bezpieczeństwa i integralności sieci oraz ochrony tajemnic operacyjnych i handlowych. Należy zachęcać do większej przejrzystości w odniesieniu do planowanych prac budowlanych ze strony samych operatorów sieci lub proaktywnych pojedynczych punktów informacyjnych upoważnionych do wnioskowania o udzielenie takich informacji, w szczególności w odniesieniu do obszarów największej użyteczności, poprzez kierowanie upoważnionych operatorów do takich informacji, jeżeli są dostępne.
- (20) W przypadku powstania sporów dotyczących dostępu do informacji na temat infrastruktury fizycznej w związku z wdrażaniem szybkich sieci łączności elektronicznej pojedynczy punkt informacyjny powinien mieć możliwość rozwiązywania takich sporów poprzez wydanie wiążącej decyzji, bez uszczerbku dla możliwości skierowania przez każdą ze stron danej sprawy do sądu.
- (21) Koordynacja prac budowlanych w zakresie infrastruktury fizycznej może zapewnić znaczące oszczędności i ograniczyć niedogodności dla obszaru, na którym wdrażane są nowe sieci łączności elektronicznej. Z tego powodu należy zabronić ograniczeń regulacyjnych, które zasadniczo uniemożliwiają negocjacje między operatorami sieci w celu skoordynowania takich prac mających na celu wdrożenie szybkich sieci łączności elektronicznej. Jednakże w przypadku prac budowlanych niefinansowanych ze środków publicznych powinno to pozostawać bez uszczerbku dla prawa zainteresowanych stron do zawierania umów o koordynacji prac budowlanych zgodnie ze swoimi własnymi planami inwestycyjnymi i biznesowymi oraz preferowanymi ramami czasowymi.
- (22) Prace budowlane finansowane w całości lub w części ze środków publicznych powinny mieć na celu maksymalizowanie pozytywnego skutku zbiorczego poprzez wykorzystywanie pozytywnych efektów zewnętrznych takich prac w różnych

³⁸

Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 90.

sektorach i zapewnienie równych szans w odniesieniu do współdzielenia dostępnej i planowanej infrastruktury fizycznej w związku z wdrażaniem sieci łączności elektronicznej. Terminowe i uzasadnione wnioski dotyczące koordynacji wdrażania elementów szybkich sieci łączności elektronicznej, zapewniające na przykład pokrycie wszelkich dodatkowych kosztów i ograniczenie do minimum zmian w oryginalnych planach, powinny być uwzględniane przez przedsiębiorstwa wykonujące dane prace budowlane na proporcjonalnych, niedyskryminujących i przejrzystych warunkach, bez uszczerbku dla obowiązujących zasad pomocy państwa, choć nie powinno to mieć negatywnego wpływu na główny cel prac budowlanych finansowanych ze środków publicznych. Należy udostępnić szczegółowe procedury ugodowe, tak aby zapewnić szybkie rozwiązywanie sporów dotyczących negocjowania takich umów o koordynacji na racjonalnych, proporcjonalnych i przejrzystych warunkach. Takie przepisy powinny pozostawać bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do rezerwowania miejsca dla sieci łączności elektronicznej nawet w przypadku braku konkretnych wniosków, aby sprostać zapotrzebowaniu na infrastrukturę fizyczną w przyszłości i maksymalnie wykorzystać wartość prac budowlanych, oraz bez uszczerbku dla prawa do przyjmowania środków przyznających podobne prawa do koordynacji prac budowlanych operatorom innych rodzajów sieci, takich jak sieci gazowe lub elektryczne.

- (23) W związku z wdrażaniem sieci łączności elektronicznej lub nowych elementów sieci może być koniecznych wiele różnych zezwoleń, takich jak np. pozwolenia budowlane, pozwolenia w zakresie planowania przestrzennego, środowiskowe i inne, tak aby chronić ogólne interesy krajowe i unijne. Liczba zezwoleń wymaganych do wdrożenia różnych rodzajów sieci łączności elektronicznej oraz lokalny charakter wdrażania mogą oznaczać konieczność stosowania różnych procedur i warunków. Mimo iż należy zachować prawa każdego właściwego organu do uczestnictwa w procedurach i do utrzymania swoich uprawnień w zakresie podejmowania decyzji zgodnie z zasadą pomocniczości, ustanowienie pojedynczego punktu do udzielania informacji na temat wszystkich procedur i warunków ogólnych mających zastosowanie do prac budowlanych może stanowić uproszczenie oraz może zwiększyć wydajność i przejrzystość, w szczególności w odniesieniu dla nowych podmiotów na rynku lub mniejszych operatorów, którzy nie są aktywni na danym terenie. Ponadto przedsiębiorstwa wdrażające sieci łączności elektronicznej powinny mieć prawo do składania swoich wniosków o wydanie zezwoleń za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego odpowiedzialnego za koordynowanie poszczególnych procedur i monitorowanie, czy decyzje są podejmowane w terminach przewidzianych prawem. Taki punkt kontaktowy powinien działać jako punkt kompleksowej obsługi, ale nie musi posiadać uprawnień w zakresie podejmowania decyzji, chyba że zostanie do tego uprawniony na mocy prawa krajowego.
- (24) Aby zagwarantować, że procedury udzielania zezwoleń nie będą stanowić przeszkód na drodze do inwestycji oraz że nie będą miały negatywnego wpływu na jednolity rynek, decyzja w sprawie wniosku o udzielenie zezwolenia powinna zostać wydana najpóźniej w terminie sześciu miesięcy, bez naruszenia innych terminów i zobowiązań określonych w celu odpowiedniego przeprowadzenia procedury, które mają zastosowanie w odniesieniu do procedury przyznawania zezwoleń zgodnie z przepisami krajowymi lub unijnymi. Decyzja taka może wyrażać lub domniemana, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa. Ponadto wszelka zwłoka w wydawaniu decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia powinna generować prawo do odszkodowania dla przedsiębiorstw, które złożyły wniosek o takie zezwolenia, jeżeli mogą udowodnić, że poniosły szkody z powodu takiej zwłoki. Takie prawo powinno

być wykonywane zgodnie z proceduralnymi i merytorycznymi środkami ochronnymi przewidzianymi w przepisach krajowych.

- (25) Aby zapewnić przeprowadzanie takich procedur wydawania zezwoleń w rozsądnych terminach, państwa członkowskie mogą ustanowić różne środki ochronne, takie jak zgoda domniemana, lub podjąć środki zmierzające do uproszczenia procedur udzielania zezwoleń poprzez m.in. zmniejszenie liczby zezwoleń niezbędnych do wdrożenia sieci łączności elektronicznej lub zwolnienie niektórych kategorii niewielkich lub znormalizowanych prac budowlanych z obowiązku uzyskania zezwolenia. Władze na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym powinny uzasadniać wszelkie odmowy udzielenia takich zezwoleń w zakresie swoich kompetencji, na podstawie przejrzystych, niedyskryminujących, obiektywnych i proporcjonalnych kryteriów i warunków. Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla wszelkich środków przyjętych przez państwa członkowskie w celu zwolnienia niektórych elementów sieci łączności elektronicznej, pasywnych bądź aktywnych, z procedury udzielania zezwoleń.
- (26) Osiągnięcie celów agendy cyfrowej wymaga, aby rozpowszechnianie infrastruktury odbywało się bliżej lokalizacji użytkowników końcowych, przy pełnym poszanowaniu zasady proporcjonalności w odniesieniu do wszelkich ograniczeń prawa własności wynikających z realizacji interesów ogólnych. Należy umożliwić doprowadzenie szybkich sieci łączności elektronicznej do użytkownika końcowego przy jednoczesnym zapewnieniu neutralności technologicznej, w szczególności za pośrednictwem wewnątrzbudynkowej infrastruktury fizycznej przystosowanej do szybkich łączy. Ze względu na fakt, że wykonanie minikanalów podczas budowy budynku wiąże się z niewielkim dodatkowym kosztem, podczas gdy późniejsze wyposażenie budynków w infrastrukturę do szybkich połączeń może stanowić znaczącą część kosztów wdrażania sieci o dużej przepustowości, wszystkie nowe budynki lub budynki poddawane remontom generalnym powinny być wyposażane w infrastrukturę fizyczną umożliwiającą podłączenie użytkowników końcowych do sieci o dużej przepustowości. Ponadto, aby rozpowszechnić szybkie sieci łączności elektronicznej, nowe budynki wielorodzinne oraz budynki wielorodzinne poddawane generalnemu remontowi powinny być wyposażane w punkt dostępu lub koncentracji, dzięki któremu dostawca może uzyskać dostęp do sieci znajdującej się wewnątrz budynku. W praktyce oznacza to, że przedsiębiorcy budowlani powinni uwzględnić wykonanie pustych kanałów prowadzących od każdego lokalu do punktu koncentracji położonego wewnątrz lub na zewnątrz budynku. Mogą wystąpić przypadki, takie jak nowe budynki jednorodzinne lub duże prace remontowe na odosobnionych obszarach, gdzie perspektywę wprowadzenia szybkich połączeń uznaje się za obiektywnych przyczyn za zbyt odległą, aby uzasadnić dodatkowe koszty wdrożenia wewnątrzbudynkowej infrastruktury fizycznej przystosowanej do szybkich łączy lub koszty wykonania punktu koncentracji.
- (27) Jeżeli dostawcy publicznych sieci łączności wdrażają sieci o dużej przepustowości na danym obszarze, to mogą odnieść znaczące korzyści skali, jeżeli mają możliwość zakończenia swojej sieci w punkcie koncentracji budynku, niezależnie od tego, czy w danej chwili właściciele, wspólnota bądź mieszkańcy wyrażają zainteresowanie usługą, pod warunkiem zminimalizowania oddziaływania na własność prywatną poprzez wykorzystanie istniejącej infrastruktury fizycznej i przywrócenie naruszonego obszaru do pierwotnego stanu. Jeżeli sieć została doprowadzona do punktu koncentracji, to koszt podłączenia dodatkowych klientów jest znacznie niższy, w

szczegółności w przypadku dostępu do znajdującego się w budynku pionowego segmentu przystosowanego do szybkich połączeń, jeżeli taki segment już istnieje.

- (28) Biorąc pod uwagę korzyści społeczne wynikające z cyfrowego włączenia społecznego i ekonomikę wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej, w sytuacji gdy nie ma istniejącej pasywnej ani aktywnej infrastruktury przystosowanej do szybkich połączeń i obsługującej lokale użytkowników końcowych, ani rozwiązań alternatywnych pozwalających na doprowadzenie szybkich sieci łączności elektronicznej do użytkowników końcowych, każdy dostawca publicznych sieci łączności powinien mieć prawo do doprowadzenia swojej sieci do prywatnego lokalu na własny koszt, pod warunkiem uzyskania zgody abonenta i zminimalizowania wpływu na nieruchomość prywatną, na przykład, jeżeli jest to możliwe, poprzez ponowne wykorzystanie istniejącej infrastruktury fizycznej dostępnej w budynku lub poprzez pełne przywrócenie naruszonych terenów do poprzedniego stanu.
- (29) Bez uszczerbku dla zadań powierzonych krajowym organom regulacyjnym na mocy unijnych ram prawnych dotyczących łączności elektronicznej oraz w przypadku braku szczególnego wyznaczenia przez państwa członkowskie, aby zapewnić wydawanie spójnych decyzji w zakresie rozstrzygania sporów, funkcje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny zostać powierzone organom wypełniającym zadania przewidziane w art. 20 dyrektywy 2002/21/WE, z uwzględnieniem dostępnej wiedzy oraz gwarancji niezależności i bezstronności. Niemniej jednak, zgodnie z zasadą pomocniczości, niniejsze rozporządzenie nie powinno naruszać możliwości powierzenia przez państwa członkowskie zadań regulacyjnych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu organom, które będą bardziej odpowiednie do ich wykonywania, zgodnie z krajowym systemem konstytucyjnym dotyczącym przyznawania kompetencji i uprawnień oraz zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
- (30) W przypadku wyznaczenia przez państwo członkowskie organu do rozstrzygania sporów taki organ powinien zapewnić bezstronność i niezależność w stosunku do zainteresowanych stron. Ponadto wyznaczone organy powinny dysponować odpowiednimi zasobami i uprawnieniami w zakresie nakładania kar w przypadku niezastosowania się do przyjętych decyzji.
- (31) Aby zapewnić skuteczność punktów informacyjnych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, państwa członkowskie, które postanowią wyznaczyć inne organy niż krajowy organ regulacyjny wykonujący zadania przewidziane w art. 20 dyrektywy 2002/21/WE, powinny zapewnić odpowiednie zasoby oraz powinny zagwarantować, aby istotne informacje dotyczące danego obszaru zostały udostępnione w jednym punkcie kontaktowym na optymalnym poziomie agregacji (takim jak np. kadaster), tak aby zapewnić zwiększenie efektywności z uwagi na przydzielone zadania. W tym kontekście państwa członkowskie mogą wziąć pod uwagę możliwe synergie i korzyści zakresu związane z pojedynczymi punktami kontaktowymi w rozumieniu art. 6 dyrektywy 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (dyrektywy usługowej), tak aby wykorzystać istniejące struktury i maksymalnie zwiększyć korzyści dla użytkowników końcowych.
- (32) Z uwagi na fakt, że cele proponowanego działania zmierzającego do ułatwienia wdrażania infrastruktury fizycznej odpowiedniej dla szybkich sieci łączności elektronicznej w całej Unii nie mogą zostać osiągnięte w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie i w związku z tym mogą, ze względu na skalę lub efekty działania, zostać osiągnięte w większym stopniu na szczeblu unijnym, Unia może

przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

- (33) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych oraz jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza w odniesieniu do prawa do prywatności i ochrony tajemnic handlowych, swobody prowadzenia działalności gospodarczej, prawa własności oraz prawa do skutecznego środka prawnego. Niniejsze rozporządzenie musi być stosowane przez państwa członkowskie zgodnie z tymi prawami i zasadami.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ma na celu ułatwianie i wspieranie wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej poprzez promowanie wspólnego korzystania z istniejącej infrastruktury fizycznej i umożliwianie efektywniejszego wdrażania nowej infrastruktury fizycznej w celu zmniejszenia kosztów związanych z wdrażaniem takich sieci.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich rodzajów prac budowlanych i wszystkich rodzajów infrastruktury fizycznej określonych w art. 2.
3. Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw państw członkowskich do utrzymania lub wprowadzenia środków zgodnych z prawem unijnym, które zawierają bardziej szczegółowe przepisy niż przepisy określone w niniejszym rozporządzeniu.
4. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 2002/21/WE, dyrektywy 2002/20/WE, dyrektywy 2002/19/WE, dyrektywy 2002/22/WE i dyrektywy 2002/77/WE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje określone w dyrektywach 2002/21/WE, 2002/20/WE, 2002/19/WE, 2002/22/WE oraz 2002/77/WE.

Stosuje się również następujące definicje:

- 1) „operator sieci” oznacza dostawcę sieci łączności elektronicznej, a także przedsiębiorstwo zapewniające infrastrukturę fizyczną przeznaczoną do świadczenia usług w zakresie wytwarzania, przesyłu lub dystrybucji gazu, energii elektrycznej, w tym oświetlenia publicznego, ogrzewania, wody, w tym usuwania lub oczyszczania ścieków i nieczystości, oraz usług transportowych obejmujących linie kolejowe, drogi, porty i porty lotnicze;
- 2) „infrastruktura fizyczna” oznacza elementy sieci fizycznej, które nie są aktywne, takie jak rury, maszty, kanały, studzienki rewizyjne, studzienki, szafki uliczne, budynki lub wejścia do budynków, anteny, słupy kratowe, słupy i inne pomocnicze elementy infrastruktury;
- 3) „szybka sieć łączności elektronicznej” oznacza dowolną sieć łączności elektronicznej zdolną do dostarczania usług dostępu szerokopasmowego z szybkością co najmniej 30 Mb/s;
- 4) „prace budowlane” oznaczają każdy całościowy wynik prac budowlanych lub inżyniersko-budowlanych, który samodzielnie wystarcza do spełnienia funkcji ekonomicznej lub technicznej i obejmuje co najmniej jeden element infrastruktury fizycznej;

- 5) „organ sektora publicznego” oznacza organ państwowy, regionalny lub lokalny, podmiot prawa publicznego lub stowarzyszenie utworzone przez co najmniej jeden taki organ lub co najmniej jeden taki podmiot prawa publicznego;
- 6) „podmiot prawa publicznego” oznacza każdy podmiot:
- a) ustanowiony w szczególnym celu zaspokajania potrzeb leżących w interesie ogólnym, nieposiadający charakteru przemysłowego lub handlowego;
 - b) posiadający osobowość prawną;
 - c) finansowany w całości lub w przeważającej części przez państwo, organy regionalne lub lokalne, lub inne podmioty prawa publicznego; lub podlegający nadzorowi ze strony takich organów lub podmiotów; lub posiadający organ administracyjny, zarządzający lub nadzorczy, w którym ponad połowa członków została wyznaczona przez państwo, organy regionalne lub lokalne, lub inne podmioty prawa publicznego;
- 7) „wewnątrzbudynkowa infrastruktura fizyczna” oznacza infrastrukturę fizyczną w lokalizacji użytkownika końcowego, obejmującą elementy będące współwłasnością, przeznaczoną do przyjęcia przewodowych lub bezprzewodowych sieci dostępu, które umożliwiają dostarczanie usług łączności elektronicznej, oraz łączącą punkt koncentracji budynku z punktem zakończenia sieci;
- 8) „wewnątrzbudynkowa infrastruktura fizyczna przystosowana do szybkich łączy” oznacza wewnątrzbudynkową infrastrukturę fizyczną przeznaczoną do przyjęcia elementów szybkich sieci łączności elektronicznej;
- 9) „generalne prace remontowe” oznaczają prace budowlane lub inżynieryjno-budowlane w lokalizacji użytkownika końcowego, obejmujące modyfikacje konstrukcyjne wewnątrzbudynkowej infrastruktury fizycznej i wymagające pozwolenia budowlanego;
- (10) „zezwolenie” oznacza formalną lub domniemaną decyzję właściwego organu będącą wynikiem procedury, zgodnie z którą dana osoba jest zobowiązana do podjęcia kroków w celu legalnego wykonania prac budowlanych lub inżynieryjno-budowlanych.

Artykuł 3

Dostęp do istniejącej infrastruktury fizycznej

1. Każdy operator sieci ma prawo do oferowania dostępu do swojej infrastruktury fizycznej w celu wdrożenia elementów szybkich sieci łączności elektronicznej.
2. Na indywidualny pisemny wniosek przedsiębiorstwa upoważnionego do dostarczania sieci łączności elektronicznej operator sieci ma obowiązek uznania każdego rozsądnego wniosku o dostęp do swojej infrastruktury fizycznej, na sprawiedliwych warunkach i zasadach, w tym cenowych, na potrzeby wdrożenia elementów szybkich sieci łączności elektronicznej.
3. Każda odmowa dostępu opiera się na obiektywnych kryteriach, które mogą dotyczyć w szczególności:
 - a) technicznej zdolności infrastruktury fizycznej będącej przedmiotem wniosku o udzielenie dostępu do przyjęcia elementów sieci łączności elektronicznej, o których mowa w ust. 2;
 - b) dostępności miejsca do ulokowania elementów, o których mowa w lit. a);
 - c) integralności i bezpieczeństwa już wdrożonej sieci;
 - d) ryzyka poważnej kolizji pomiędzy planowanymi usługami łączności elektronicznej a świadczeniem innych usług za pośrednictwem tej samej infrastruktury fizycznej;

e) dostępności alternatywnych środków hurtowego dostępu do fizycznej infrastruktury sieciowej oferowanych przez operatora sieci, które są odpowiednie do celu zapewniania szybkich sieci łączności elektronicznej.

Operator sieci podaje przyczyny ewentualnej odmowy w terminie jednego miesiąca od daty pisemnego wniosku o udzielenie dostępu.

4. Jeżeli odmówiono dostępu lub nie osiągnięto porozumienia w zakresie szczególnych zasad lub warunków, w tym cenowych, w terminie dwóch miesięcy od daty pisemnego wniosku o udzielenie dostępu, każda strona jest upoważniona do przekazania sprawy do właściwego krajowego organu ds. rozstrzygania sporów.

5. Krajowy organ ds. rozstrzygania sporów, o którym mowa w ust. 4, uwzględniając w pełni zasadę proporcjonalności, wydaje wiążącą decyzję rozstrzygającą spór rozpoczęty zgodnie z ust. 4, obejmującą w stosownych przypadkach ustalenie sprawiedliwych zasad, warunków i cen, w najkrótszym możliwym terminie, a w każdym przypadku w ciągu czterech miesięcy, bez uszczerbku dla możliwości skierowania sprawy do sądu przez każdą ze stron. Cena ustalona przez organ ds. rozstrzygania sporów uwzględnia wpływ udzielenia wnioskowanego dostępu na plan biznesowy stojący za inwestycjami poczynionymi przez operatora sieci, która jest przedmiotem wniosku o udzielenie dostępu, w szczególności w przypadku niedawno wybudowanej infrastruktury fizycznej wykorzystywanej do świadczenia usług szybkiej łączności elektronicznej.

Artykuł 4

Przejrzystość dotycząca infrastruktury fizycznej

1. W celu złożenia wniosku o udzielenie dostępu do infrastruktury fizycznej zgodnie z art. 3 każde przedsiębiorstwo upoważnione do dostarczania sieci łączności elektronicznej ma prawo dostępu na życzenie, za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego, do następującego minimum informacji na temat istniejącej infrastruktury fizycznej dowolnego operatora sieci, obejmującego:

- a) lokalizację, przebieg i współrzędne geograficzne;
- b) wielkość, rodzaj i aktualny sposób użytkowania infrastruktury;
- c) nazwę właściciela lub posiadacza praw do użytkowania infrastruktury fizycznej oraz jego dane kontaktowe.

Przedsiębiorstwo wnioskujące o udzielenie dostępu określa obszar związany z wdrażaniem elementów szybkich sieci łączności elektronicznej.

Dostęp do określonego minimum informacji dotyczących określonego obszaru udzielany jest niezwłocznie w formie elektronicznej na proporcjonalnych, niedyskryminujących i przejrzystych warunkach. Dostęp do określonego minimum informacji może zostać ograniczony przez pojedynczy punkt informacyjny tylko wtedy, jeżeli zostanie to uznane za niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność sieci lub tajemnice operacyjne bądź handlowe.

Pojedynczy punkt informacyjny zagwarantuje, aby dostęp do określonego minimum informacji zgodnie z niniejszym ustępem został zapewniony najpóźniej do dnia [*Publications Office: please insert the exact date: entry into force of this Regulation + 12 months*].

2. Każdy organ sektora publicznego, który ze względu na swoje zadania posiada w formacie elektronicznym określone minimum informacji dotyczących infrastruktury fizycznej

operatora sieci, o których mowa w ust. 1, udostępnia je pojedynczemu punktowi informacyjnemu drogą elektroniczną do dnia [*Publications Office: please insert the exact date: entry into force of this Regulation + 6 months*]. Wszelkie aktualizacje tych informacji oraz wszelkie nowe informacje wchodzące w zakres określonego minimum, o których mowa w ust. 1, otrzymane przez organ sektora publicznego, są udostępniane pojedynczemu punktowi informacyjnemu w terminie jednego miesiąca od ich otrzymania.

3. Jeżeli określone minimum informacji, o których mowa w ust. 1, nie znajduje się w posiadaniu organów sektora publicznego zgodnie z ust. 2, każdy operator sieci na szczególnie wniosek pojedynczego punktu informacyjnego zobowiązany jest do udostępnienia w formacie elektronicznym określonego minimum informacji, o których mowa w ust. 1, dotyczących jego infrastruktury fizycznej, w terminie jednego miesiąca od daty wniosku. Operator sieci udostępnia pojedynczemu punktowi informacyjnemu wszelkie aktualizacje przekazanego minimum informacji w terminie jednego miesiąca od faktycznej modyfikacji sieci fizycznej, która powoduje zmianę tego minimum informacji.

4. Jeżeli określone minimum informacji, o których mowa w ust. 1, nie jest dostępne za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego, operatorzy sieci udzielają dostępu do takich informacji na indywidualny pisemny wniosek złożony przez przedsiębiorstwo upoważnione do dostarczania sieci łączności elektronicznej. We wniosku określa się odpowiedni obszar związany z wdrażaniem elementów szybkich sieci łączności elektronicznej. Dostępu do informacji udziela się w terminie jednego miesiąca od daty pisemnego wniosku na proporcjonalnych, niedyskryminujących i przejrzystych warunkach, bez uszczerbku dla ograniczeń przewidzianych w ust. 1.

5. Na indywidualny pisemny wniosek przedsiębiorstwa upoważnionego do dostarczania sieci łączności elektronicznej operatorzy sieci uznają uzasadnione wnioski o umożliwienie inspekcji na miejscu w odniesieniu do określonych elementów ich infrastruktury fizycznej. We wniosku określa się odpowiednie elementy sieci związane z wdrażaniem elementów szybkich sieci łączności elektronicznej. Zgody na inspekcję na miejscu w odniesieniu do określonych elementów sieci udziela się na proporcjonalnych, niedyskryminujących i przejrzystych warunkach w terminie jednego miesiąca od daty pisemnego wniosku, bez uszczerbku dla ograniczeń przewidzianych ust. 1.

6. Na specjalny pisemny wniosek przedsiębiorstwa uprawnionego do dostarczania sieci łączności elektronicznej każdy operator sieci udostępnia następujące minimum informacji na temat trwających i planowanych prac budowlanych dotyczących jego infrastruktury fizycznej, w przypadku których wydano zezwolenie, w przypadku których procedura udzielania zezwolenia jest w toku lub w przypadku których przewiduje się złożenie do właściwych organów pierwszego wniosku o udzielenie zezwolenia w ciągu najbliższych sześciu miesięcy:

- a) lokalizację i rodzaj prac;
- b) elementy sieci, których dotyczą prace;
- c) przewidywaną datę rozpoczęcia prac i czas ich trwania;
- d) punkt kontaktowy.

We wniosku przedsiębiorstwo uprawnione do dostarczania sieci łączności elektronicznej określa odpowiedni obszar związany z wdrażaniem elementów szybkich sieci łączności elektronicznej. Operatorzy sieci udzielają informacji będących przedmiotem wniosku w terminie dwóch tygodni od daty pisemnego wniosku na proporcjonalnych, niedyskryminujących i przejrzystych warunkach, bez uszczerbku dla ograniczeń przewidzianych w ust. 1.

7. Operator sieci może odrzucić wniosek określony w ust. 6, jeżeli:

- informacje będące przedmiotem wniosku zostały przez niego udostępnione publicznie w formie elektronicznej lub
- dostęp do takich informacji jest zapewniony poprzez pojedynczy punkt informacyjny.

8. Na specjalny wniosek każdy operator sieci udostępnia pojedynczemu punktowi informacyjnemu określone minimum informacji, o których mowa w ust. 6.

9. W przypadku powstania sporów dotyczących praw i obowiązków przewidzianych w ust. 4–7 każda strona ma prawo do przekazania ich do krajowego organu ds. rozstrzygania sporów. Organ odpowiedzialny za rozstrzyganie sporów, uwzględniając w pełni zasadę proporcjonalności, wydaje wiążącą decyzję rozstrzygającą spór w najkrótszym możliwym terminie, a w każdym przypadku w ciągu dwóch miesięcy, bez uszczerbku dla możliwości skierowania sprawy do sądu przez każdą ze stron.

10. Państwa członkowskie mogą ustanowić zwolnienia z obowiązków przewidzianych w ust. 1–5 w przypadku istniejącej infrastruktury fizycznej, którą uznaje się za technicznie nieodpowiednią do celów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej. Takie środki są należycie uzasadnione w tym zakresie. Zainteresowanym stronom zapewnia się możliwość zgłoszenia uwag do projektu środków w rozsądnym terminie. Wszelkie takie środki są zgłaszane Komisji.

Artykuł 5

Koordinacja prac budowlanych

1. Każdy operator sieci ma prawo do negocjowania umów dotyczących koordynacji prac budowlanych z przedsiębiorstwami upoważnionymi do dostarczania sieci łączności elektronicznej w celu wdrożenia elementów szybkich sieci łączności elektronicznej.

2. Każde przedsiębiorstwo wykonujące prace budowlane finansowane w całości lub w części ze środków publicznych uznaje każdy uzasadniony wniosek złożony przez przedsiębiorstwa upoważnione do dostarczania sieci łączności elektronicznej w celu wdrożenia elementów szybkich sieci łączności elektronicznej, dotyczący zawarcia umowy o koordynacji prac budowlanych na przejrzystych i niedyskryminujących warunkach, pod warunkiem że nie oznacza to dodatkowych kosztów w odniesieniu do pierwotnie przewidzianych prac budowlanych oraz że wniosek o koordynację zostanie złożony w możliwie najkrótszym terminie, a w każdym razie co najmniej jeden miesiąc przed przedłożeniem ostatecznego projektu właściwym organom w celu uzyskania zezwolenia.

3. Jeżeli porozumienie dotyczące koordynacji prac budowlanych zgodnie z ust. 2 nie zostanie osiągnięte w terminie jednego miesiąca od daty formalnego wniosku o rozpoczęcie negocjacji, każda strona upoważniona jest do skierowania sprawy do właściwego krajowego organu ds. rozstrzygania sporów.

4. Krajowy organ ds. rozstrzygania sporów, o którym mowa w ust. 3, uwzględniając w pełni zasadę proporcjonalności, wydaje wiążącą decyzję rozstrzygającą spór rozpoczęty zgodnie z ust. 3, obejmującą w stosownych przypadkach ustalenie sprawiedliwych i niedyskryminujących zasad, warunków i opłat, w najkrótszym możliwym terminie, a w każdym przypadku w ciągu dwóch miesięcy, bez uszczerbku dla możliwości skierowania sprawy do sądu przez każdą ze stron.

5. Państwa członkowskie mogą ustanowić zwolnienia z obowiązków przewidzianych w niniejszym artykule w przypadku prac budowlanych o niewielkiej wartości. Takie środki są należycie uzasadnione w tym zakresie. Zainteresowanym stronom zapewnia się możliwość

zgłoszenia uwag do projektu środków w rozsądnym terminie. Wszelkie takie środki są zgłaszane Komisji.

Artykuł 6 *Udzielanie zezwoleń*

1. Każde przedsiębiorstwo upoważnione do dostarczania sieci łączności elektronicznej ma na życzenie prawo do uzyskania za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego elektronicznego dostępu do wszelkich informacji na temat warunków i procedur dotyczących udzielania zezwoleń na prace budowlane niezbędne w celu wdrożenia elementów szybkich sieci łączności elektronicznej, w tym wszelkich zwolnień mających zastosowanie do takich elementów w odniesieniu do niektórych lub wszystkich zezwoleń wymaganych na mocy prawa krajowego.

2. Każde przedsiębiorstwo upoważnione do dostarczania sieci łączności elektronicznej ma prawo do przedkładania, w formie elektronicznej za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego, wniosków o udzielenie zezwoleń wymaganych w odniesieniu do prac budowlanych niezbędnych w celu wdrożenia elementów szybkich sieci łączności elektronicznej. Pojedynczy punkt informacyjny ułatwia i koordynuje proces udzielania zezwoleń. W szczególności dopilnowuje on, aby wnioski zostały przekazane odpowiednim właściwym organom odpowiedzialnym za udzielanie zezwoleń mających zastosowanie do przedmiotowych prac budowlanych, oraz monitoruje przestrzeganie terminów obowiązujących zgodnie z ust. 3.

3. Właściwe organy udzielają lub odmawiają udzielenia zezwoleń w terminie sześciu miesięcy od otrzymania wniosku, bez naruszenia innych terminów i zobowiązań określonych w celu odpowiedniego przeprowadzenia procedury, które mają zastosowanie w odniesieniu do procedury przyznawania zezwoleń zgodnie z przepisami krajowymi lub unijnymi. Każda odmowa jest odpowiednio uzasadniana na podstawie obiektywnych, przejrzystych, niedyskryminujących i proporcjonalnych kryteriów.

4. Każde przedsiębiorstwo upoważnione do dostarczania sieci łączności elektronicznej, które poniosło szkody w wyniku niedotrzymania terminów obowiązujących na mocy ust. 3, ma prawo do otrzymania od właściwego organu odszkodowania za poniesione szkody zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 7 *Urządzenia wewnątrzbudynkowe*

1. Wszystkie nowo wznoszone budynki w lokalizacji użytkownika końcowego, w tym elementy będące współwłasnością, w przypadku których wnioski o wydanie pozwolenia budowlanego zostały złożone po dniu [*Publications Office: please insert the exact date of the entry into force of this Regulation*], wyposażane są w wewnątrzbudynkową infrastrukturę fizyczną przystosowaną do szybkich łączy, doprowadzoną do punktów zakończenia sieci. Ten sam obowiązek stosuje się w przypadku generalnych prac remontowych, w przypadku których wniosek o wydanie pozwolenia budowlanego został złożony po dniu [*Publications Office: please insert the exact date of the entry into force of this Regulation*].

2. Wszystkie nowo wznoszone budynki wielorodzinne, w przypadku których wnioski o wydanie pozwolenia budowlanego zostały złożone po dniu [*Publications Office: please insert the exact date of the entry into force of this Regulation*], wyposażone są w punkt koncentracji zlokalizowany wewnątrz lub na zewnątrz budynku i dostępny dla dostawców sieci łączności elektronicznej, w którym udostępnione jest podłączenie do infrastruktury

wewnątrzbudynkowej przystosowanej do szybkich łączy. Ten sam obowiązek stosuje się w przypadku generalnych prac remontowych dotyczących budynków wielorodzinnych, w przypadku których wniosek o wydanie pozwolenia budowlanego został złożony po dniu [Publications Office: please insert the exact date of the entry into force of this Regulation].

3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć zwolnienia z obowiązków określonych w ust. 1 i 2 w odniesieniu do niektórych kategorii budynków, w szczególności budynków jednorodzinnych, lub generalnych prac remontowych, jeżeli koszt spełnienia tych obowiązków jest nieproporcjonalny. Takie środki są należycie uzasadniane. Zainteresowanym stronom zapewnia się możliwość zgłoszenia uwag do projektu środków w rozsądnym terminie. Wszelkie takie środki są zgłaszane Komisji.

Artykuł 8

Dostęp do urządzeń wewnątrzbudynkowych

1. Każdy dostawca publicznych sieci łączności ma prawo do zakończenia swojej sieci w punkcie koncentracji w celu uzyskania dostępu do wewnątrzbudynkowej infrastruktury fizycznej przystosowanej do szybkich połączeń, pod warunkiem zminimalizowania wpływu na własność prywatną oraz na własny koszt.

2. Każdy dostawca publicznych sieci łączności ma prawo dostępu na rozsądnych warunkach do wszelkiej istniejącej wewnątrzbudynkowej infrastruktury fizycznej przystosowanej do szybkich łączy, jeżeli zdublowanie infrastruktury jest technicznie niemożliwe lub ekonomicznie nieefektywne. Posiadacz prawa do użytkowania wewnątrzbudynkowej infrastruktury fizycznej udziela dostępu na niedyskryminujących warunkach i zasadach.

3. Jeżeli porozumienie dotyczące dostępu na podstawie ust. 1 lub 2 nie zostanie osiągnięte w terminie dwóch miesięcy od formalnego wniosku o udzielenie dostępu, każda ze stron ma prawo do przekazania sprawy do właściwego krajowego organu ds. rozstrzygania sporów w celu oceny zgodności z wymogami określonymi w tych ustępach. Taki krajowy organ ds. rozstrzygania sporów, uwzględniając w pełni zasadę proporcjonalności, wydaje wiążącą decyzję rozstrzygającą spór w najkrótszym możliwym terminie, a w każdym przypadku w ciągu dwóch miesięcy, bez uszczerbku dla możliwości skierowania sprawy do sądu przez każdą ze stron.

4. W przypadku braku dostępnej infrastruktury wewnątrzbudynkowej przystosowanej do szybkich łączy każdy dostawca publicznych sieci łączności ma prawo do zakończenia swoich urządzeń sieciowych na nieruchomości abonenta usługi szybkiej łączności elektronicznej, za jego zgodą, pod warunkiem zminimalizowania wpływu na nieruchomość prywatną oraz na własny koszt.

Artykuł 9

Właściwe organy

1. Krajowy organ regulacyjny, który wykonuje zadania przewidziane w art. 20 dyrektywy 2002/21/WE, pełni funkcję krajowego organu ds. rozstrzygania sporów, o którym mowa w art. 3 ust. 4, art. 4 ust. 9, art. 5 ust. 4 i art. 8 ust. 3, chyba że państwo członkowskie wyznaczy inne właściwe organy.

2. Każdy inny krajowy organ ds. rozstrzygania sporów wyznaczony przez państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 jest prawnie odrębny i funkcjonalnie niezależny od wszystkich operatorów sieci. Organ ten posiada uprawnienia do nakładania na operatorów sieci odpowiednich, skutecznych, proporcjonalnych i odstrasających kar w przypadku naruszenia obowiązków wynikających z decyzji przyjętych podczas rozstrzygnięcia sporu.

3. Krajowy organ regulacyjny, który wykonuje zadania przewidziane w art. 20 dyrektywy 2002/21/WE, pełni funkcje pojedynczego punktu informacyjnego, o którym mowa w art. 4 i art. 6, chyba że państwo członkowskie wyznaczy inne właściwe organy.

4. Każdy inny pojedynczy punkt informacyjny wyznaczony przez państwo członkowskie zgodnie z ust. 3 posiada uprawnienia do nakładania na operatorów sieci odpowiednich, skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających kar w przypadku naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 3 i 8.

5. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tożsamości wszystkich właściwych organów wyznaczonych zgodnie z niniejszym artykułem do celów wykonywania zadań na podstawie niniejszego rozporządzenia do dnia [*Publications Office: please insert the exact date: entry into force of this Regulation*] oraz o wszelkich zmianach w tym zakresie przed wejściem w życie tego wyznaczenia lub tych zmian.

6. Od wszelkich decyzji podejmowanych przez właściwe organy, o których mowa w niniejszym artykule, przysługuje odwołanie do sądu zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 10 *Przegląd*

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wdrożenia niniejszego rozporządzenia najpóźniej do dnia [*Publications Office: please insert the exact date: entry into force of this Regulation + 3 years*]. Sprawozdanie zawiera podsumowanie skutków środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu oraz ocenę postępów w realizacji jego celów.

Artykuł 11 *Wejście w życie*

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący